

क्षणितव्यम्,	क्षणयितव्यम्,	चिक्षणिषितव्यम्,	चड्क्षणितव्यम्;
क्षणनीयम्,	क्षणनीयम्,	चिक्षणिषणीयम्,	चड्क्षणनीयम्;
क्षाण्यम्,	क्षाण्यम्,	चिक्षणिष्यम्,	चड्क्षण्यम्;
ईषत्क्षणः-दुःक्षणः-सुक्षणः ;	—	—	—
क्षण्यमानः,	क्षाण्यमानः,	चिक्षणिष्यमाणः,	चड्क्षण्यमानः ;
क्षणः,	क्षाणः,	चिक्षणिषः,	चड्क्षणः ;
क्षणितुम्,	क्षणयितुम्,	चिक्षणिषितुम्,	चड्क्षणितुम् ;
क्षतिः, ^१ क्षन्तिः, क्षाणना,		चिक्षणिषा,	चड्क्षणा ;
क्षणनम्,	क्षाणनम्,	चिक्षणिषणम्,	चड्क्षणनम् ;
^२ क्षणित्वा-क्षत्वा, क्षाणयित्वा,		चिक्षणिषित्वा,	चड्क्षणित्वा ;
^३ प्रक्षत्य,	प्रक्षाण्य,	प्रचिक्षणिष्य,	प्रचड्क्षण्य ;
क्षणम् २,	क्षाणम् २,	चिक्षणिषम् २,	चड्क्षणम् २ ;
क्षणित्वा-क्षत्वा २,	क्षाणयित्वा २,	चिक्षणिषित्वा २,	चड्क्षणित्वा २. }

(297) “क्षपि क्षान्त्याम्” (X-चुरादिः-1621. अक. सेट्. उभ.) [अ]

इदित्करणात् णिचो वैकल्पिकत्वम् ।

‘क्षम्पेः क्षम्पयति क्षान्त्याम्, प्रेरणे क्षपयेदिति ।’ (श्लो. 136) इति देवः ।

क्षम्पकः-म्पिका, चिक्षम्पयिषकः-षिका, ^४क्षम्पकः-म्पिका,
चिक्षम्पिषकः-षिका, ^५चाक्षम्पकः-म्पिका ;

1. ‘न क्तिचि दीर्घश्च’ (6-4-39) इति दीर्घोऽनुनासिकलोपश्च निषिध्यते । क्तिजन्तोऽयम् । उपदेशे नान्तोऽयं धातुः । लक्षणवशाण्णकार इति धातुचर्यादौ व्यक्तम् । अनुस्वारे ‘अनुस्वारस्य ययि परसवर्णः’ (8-4-58) इति परसवर्णः ।
2. ‘उदितो वा’ (7-2-56) इति क्त्वायामिङ् विकल्पः । इडभावपक्षेऽनुनासिकलोपः ।
3. ‘वा ल्यपि’ (6-4-38) इत्यत्र व्यवस्थितविभाषाश्रयणात् नकारस्य नित्यमनुनासिकलोपः । अनन्तरं तुक् ।
4. इदित्करणसामर्थ्याणिचो वैकल्पिकत्वम् । तेन, णिजभावपक्षे शुद्धात्, सन्नन्तात् यङन्ताच्च रूपाणि लिखितानि ।
5. यङन्तात् ‘दीर्घोऽकितः’ (7-4-83) इत्यभ्यासस्य दीर्घः ।

[अ] ‘क्षप प्रेरणे’ इति धातुः चुरादावदन्तेऽस्तीति देवश्लोकादनुमीयते । सिद्धान्त-
कौमुद्यां तु न दृश्यते ।